

LBRIS

We know
books

ALAN GRATZ

ALLIES

ALIATII

Ediție bilingvă

Traducere din limba engleză
de Oana Badea

forteen | 2024

ENGLISH CHANNEL

Cherbourg

CHANNEL ISLANDS

D-DAY
JUNE 6, 1944

FIRST UNITED STATES ARMY

SECOND BRITISH ARMY

Le Havre

OMAHA GOLD JUNO SWORD

Monique's beach hut

Where Dee, Sid, Bill, and Henry land

Bayeux

Where James lands

Varaville

Saint-Lô

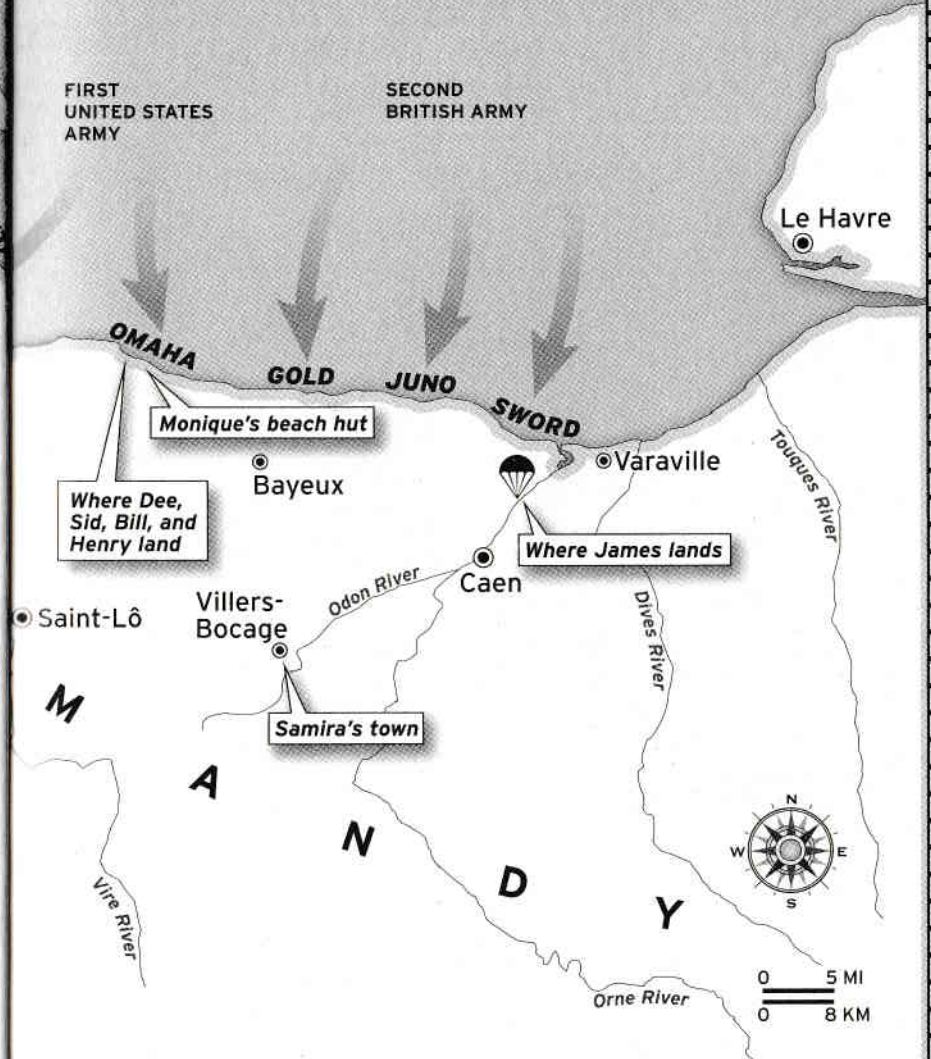
Villers-Bocage

Samira's town

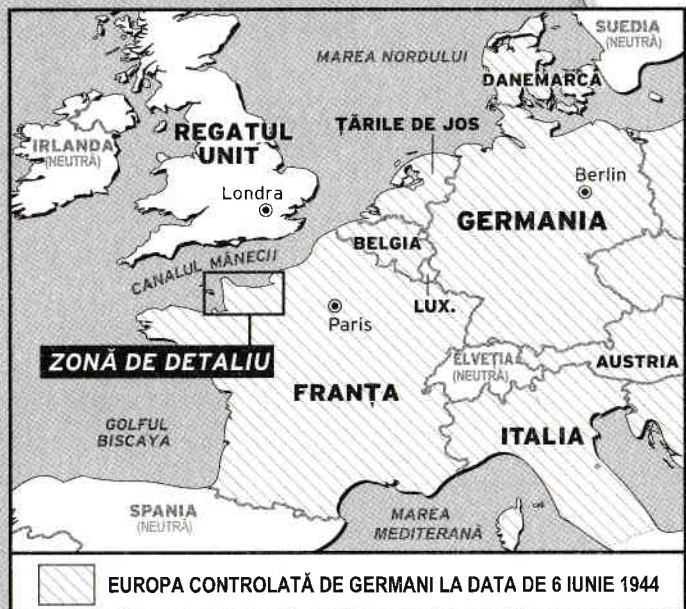
Caen

0 5 MI
 0 8 KM

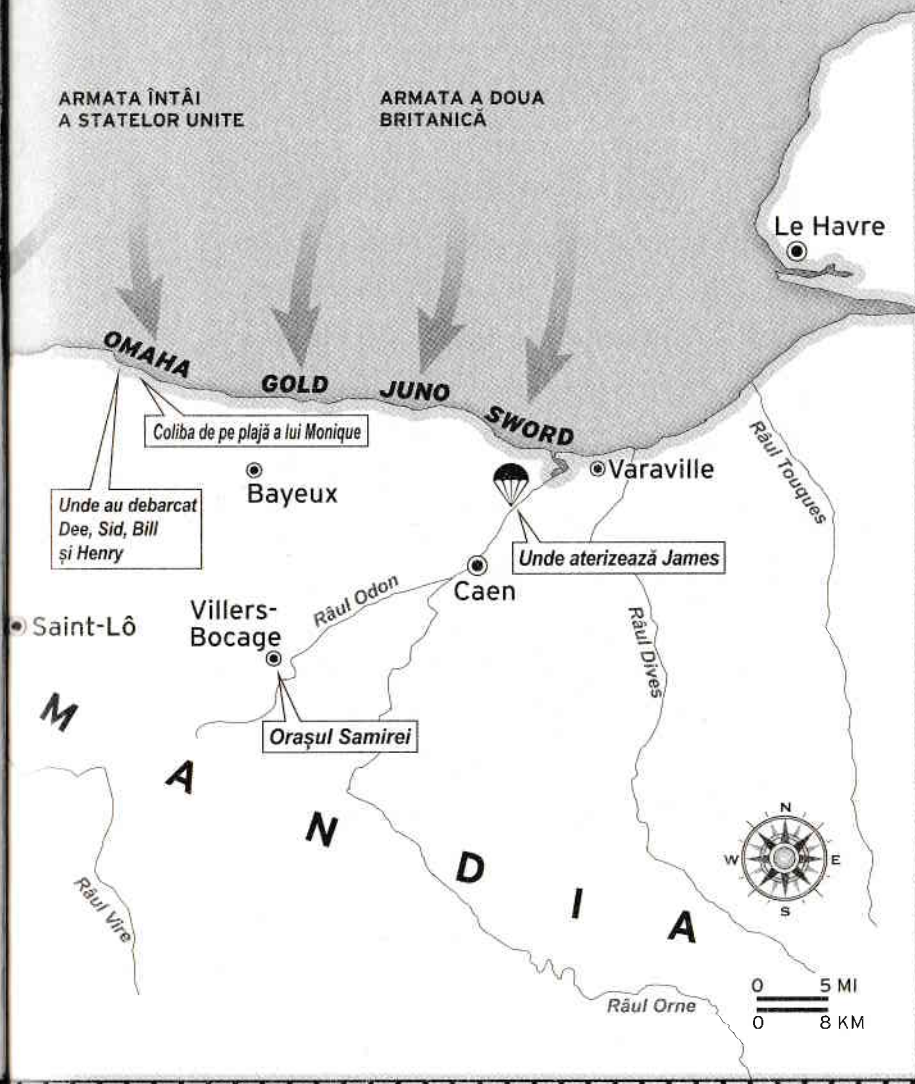
CANALUL MÂNECII

ZIUA Z
6 IUNIE 1944

ARMATA ÎNTÂI
A STATELOR UNITE

ARMATA A DOUA
BRITANICĂ

LIBRIS

We know
books

OPERATION NEPTUNE

JUNE 6, 1944

JUST BEFORE DAWN

ON THE ENGLISH CHANNEL

OPERATIUNEA NEPTUN

6 Iunie 1944

CHIAR ÎNAINTE DE ÎNVIEREA ZORILOR

CANALUL MÂNECI

A-HUNTING WE WILL GO

Dee Carpenter's foot slipped off the wet ladder and his stomach lurched into his throat. He scrabbled for a handhold, but the weight of his pack and his rifle dragged him down. At the same instant, a gap opened up between the huge transport ship he was leaving and the little motorboat he was supposed to be climbing into. Dee dropped like a stone toward the cold black water of the English Channel.

A hand shot out and caught the pack on Dee's back. Dee jolted, then swung into the side of the ship with a *thump*.

"Grab on!" his friend Sid Jacobstein yelled.

With shaking, frozen hands, Dee fumbled until he was clinging to the side of the ladder.

"Legs up!" Sid told him. Dee pulled his feet up in time to keep them from getting crushed as the motorboat drifted back to *clang* against the side of the transport ship.

Dee took a deep breath and closed his eyes in relief.

"For crying out loud, Dee, you just about killed yourself before the Germans could do it for you," Sid said.

Sid had been right below Dee on the ladder, and now they were face-to-face. With his free hand, Dee grabbed Sid's shoulder.

"Thanks, Sid," he said, still panting. "I owe you one."

"Private Carpenter! Private Jacobstein! If you two knuckleheads are done fooling around, we've got a boat to load," Sergeant Taylor called from above.

Dee and Sid helped each other climb into the small boat. They took their places halfway back, in a row of other soldiers wearing olive-green assault jackets and green metal helmets.

Though they wore the same uniform, Dee and Sid couldn't have resembled each other less. Dee was sixteen and looked even younger. He had

ȘI-AM PLECAT LA VÂNĂTOARE

Lui Dee Carpenter i s-a pus un nod în gât când i-a alunecat piciorul pe scara udă. S-a străduit să se prindă de ceva, dar greutatea rucsacului și a puștii îl trăgeau în jos. Chiar în acel moment s-a căscat un gol între nava uriașă de transport pe care o părăsea și șalupa în care trebuia să urce. Dee s-a prăvălit ca un bolovan înspre apa neagră și rece din Canalul Mânecii.

Deodată, o mână a țâșnit spre el și l-a prins de rucsac. A tresărit, apoi s-a izbit de peretele vaporului cu o bufnitură.

— Ține-te bine! a strigat prietenul lui, Sid Jacobstein.

Cu mâinile înghețate și tremurânde, Dee a băjbâit până ce a reușit să se agațe de o laterală a scării.

— Picioarele sus! i-a spus Sid.

Dee și-a tras picioarele la timp ca să nu-i fie zdrobite când șalupa s-a lovit cu un zângănit de peretele navei de transport.

A respirat adânc și a închis ochii, ușurat.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Dee, mai să te omori singur înainte să apuce nemții să o facă, i-a spus Sid.

Sid fusese chiar sub el pe scară, iar acum ajunseseră față în față. Cu mâna liberă, Dee l-a prins pe Sid de umăr.

— Mulțam, Sid! a spus el, gâfâind încă. Îți rămân dator.

— Soldat Carpenter! Soldat Jacobstein! Dacă ați terminat cu prosteala, nățărăilor, trebuie să urcăm pe o barcă, a strigat sergentul Taylor de deasupra lor.

Dee și Sid s-au ajutat unul pe altul să urce în mica ambarcațiune. Și-au ocupat locurile în jumătatea din spate, într-un rând de soldați îmbrăcați cu haine de luptă de culoare verde-măsliniu și căști verzi din metal.

Deși purtau aceeași uniformă, Dee și Sid arătau complet diferit. Dee avea șaisprezece ani, dar părea chiar mai tânăr de atât. Avea

spindly arms and legs, and he worried that his baggy green army trousers made him look like a child playing soldier. Sid was just a year older, but he was six feet, four inches tall and built like Hank Greenberg, the big power-hitting left fielder for the Detroit Tigers. He could have bent Dee into a pretzel if he'd wanted to. Sid had a long face, curly brown hair, tan skin, and stubble on his jaw. Dee was blond-haired and pale-skinned, and he couldn't grow a mustache if his life depended on it.

What had first united them was their shared hatred of the New York Yankees. Sid was a die-hard Brooklyn Dodgers fan, while Dee rooted for his hometown baseball team, the Philadelphia Athletics.

"The Dodgers'll be back in the World Series as soon as the war's over. You'll see," Sid said to Dee, continuing a conversation that had begun on the troop transport ship. "Of course they had an off season last year. Half the team enlisted to fight."

Another soldier overheard him. "Are you kiddin'?" he said. His New York accent was even stronger than Sid's. "The Yankees lost as many players—including Joe DiMaggio—and they won the pennant *and* the World Series!"

How Sid or any of the rest of them could think about baseball right now—could think about *anything* besides their impending doom—astounded Dee. He staggered on the metal deck as the boat rocked from side to side on the waves, and Sid steadied him to keep him from falling.

They were in one of the famous Higgins boats that Dee had heard about, but it wasn't much to look at. It was basically a big metal bathtub with a motor at the back and a tall door at the front. But Dee knew that its flat bottom was what made the boat special; it allowed the boat to run right up onto a beach, drop the front door, deliver its forty passengers, then back out, reload, and make another run.

It was this Higgins boat that would deliver Dee and Sid and the rest of their platoon to Omaha Beach in Normandy, France.

The Allied invasion of Europe was about to begin.

brațele și picioarele fusiforme și-și făcea griji că pantalonii militărești verzi și largi îl făceau să arate ca un copil care se juca de-a soldatul. Sid era doar cu un an mai mare, dar avea un metru nouăzeci înălțime și constituția masivului și puternicului jucător Hank Greenberg, extrema stângă de la Detroit Tigers¹. Dacă își punea mintea, putea să-l îndoiaie pe Dee ca pe un covrig. Sid era bronzat, avea fața lungă, părul castaniu ondulat și barba nerasă. Dee avea părul blond, pielea palidă și nu-i mijeia mustața nici dacă ar fi depins viața lui de asta.

Ce-i unise încă de la început fusese ura lor comună față de New York Yankees². Sid era fan Brooklyn Dodgers³ până la moarte, în timp ce Dee ținea cu echipa din orașul lui natal, Philadelphia Athletics⁴.

— Dodgers or să se întoarcă în Liga Mondială de îndată ce se termină războiul. O să vezi, i-a spus Sid lui Dee, continuând o discuție care începuse pe vaporul de transport al trupelor. Normal că au avut un sezon prost anul trecut. Jumătate din echipă s-a înrolat în armată.

Vorbele au ajuns și la urechile altui soldat.

— Glumești? a spus el, cu un accent de newyorkez chiar mai puternic decât al lui Sid. Și Yankees au pierdut la fel de mulți jucători – *inclusiv* pe Joe DiMaggio –, dar tot au câștigat fanionul pentru cea mai bună echipă și Campionatul baseball!

Dee era uluit că Sid sau oricare dintre ceilalți puteau, în asemenea momente, să se gândească la baseball – sau la *orice altceva* în afară de nenorocirea care îi aștepta. S-a împleticit pe puntea metalică, odată cu barca ce se clătina pe valuri, dintr-o parte în alta, dar Sid l-a sprijinit să nu cadă.

Erau într-una dintre faimoasele bărci Higgins despre care auzise, dar nu era cine știe ce priveliște. Era practic o cadă imensă, din metal, cu un motor în spate și o rampă mare în față. Însă Dee știa că fundul plat al bărcii o făcea atât de specială; îi permitea să urce până pe plajă, să lase trapa jos, să-și descarce cei patruzeci de pasageri, apoi să dea cu spatele, să preia altă încărcătură și să o ia de la capăt.

Această barcă Higgins avea să-i ducă pe Dee, Sid și restul plutonului pe plaja Omaha din Normandia, Franța.

Invazia Aliaților în Europa era pe cale să înceapă.

¹ Echipă profesionistă de baseball din Detroit, Statele Unite ale Americii (n. tr.).

² Echipă profesionistă de baseball din cartierul Bronx, New York, Statele Unite ale Americii (n. tr.).

³ Echipă profesionistă de baseball din cartierul Brooklyn, New York, Statele Unite ale Americii (n. tr.).

⁴ Echipă profesionistă de baseball din Philadelphia, Statele Unite ale Americii (n. tr.).

Since the war started five years ago, Nazi Germany had rolled across Europe, blitzing through Poland and the Netherlands and Belgium and France. Now the map that had hung in Dee's high school history classroom back in Philadelphia was all wrong. Instead of a bunch of different-colored countries in Europe, there was just one big red blob — Germany—covering everything. And if Germany's demented leader Adolf Hitler and his armies had their way, that big red blob would grow and grow and grow until it covered the whole *world*.

Unless Dee and everyone else here put a stop to it.

Dee couldn't see over the top of the Higgins boat's high walls, but he knew how many other ships were out there on the water. He'd seen them gathered last night, at what the British sailors on his transport ship had dubbed "Piccadilly Circus," after a famous traffic intersection in London. Hundreds of ships. *Thousands*. Transport ships. Destroyers. Battleships as long as skyscrapers turned on their sides. Minesweepers dragging the sea for German mines. And more that Dee couldn't even identify. Their lights had glittered like stars in the night.

There at Piccadilly Circus, where the ships had all come together, Dee and Sid had been up on the top deck when they heard a Scottish soldier on a British ship belt out "The Road to the Isles" on his bagpipes. The piper got laughs and applause from all the other soldiers waiting on their transports, and more GIs on Dee's ship came up from below to listen. Not to be outdone, a United States battleship broadcast "God Bless America" over its loudspeakers, and Dee and Sid and the boys around them whooped. A Free French ship played "La Marseillaise," the national anthem of the country they had lost and were going back to reclaim, and Dee got chills. Sailors on a Canadian ship joined in with "O Canada," and some Australian soldiers sang "Waltzing Matilda." There were more songs too—songs in Polish and Norwegian and Dutch—so many that Dee couldn't hear them all at once.

De la începutul războiului, în urmă cu cinci ani, Germania nazistă trecuse ca un tăvălug peste Europa, călcând în picioare Polonia, Țările de Jos, Belgia și Franța. Acum, harta agățată în cabinetul de istorie din liceul lui Dee, din Philadelphia, era complet greșită. În locul mulțimii de țări din Europa, în culori diferite, era o singură pată mare și roșie – Germania – care acoperea totul. Și dacă dorința conducătorului dement al Germaniei, Adolf Hitler, și a armatelor lui devenea realitate, pata aceea mare avea să crească și să tot crească, până ce acoperea întreaga lume.

Asta dacă nu interveneau Dee și toți ceilalți, ca să îi oprească.

Dee nu vedea dincolo de pereții înalți ai bărcii Higgins, dar știa câte alte ambarcațiuni mai erau acolo. Văzuse adunarea cu o seară înainte, ceea ce marinarii britanici de pe nava lui de transport numeau „Piccadilly Circus“, după o intersecție rutieră celebră din Londra. Sute de vase. Mii. Vapoare de transport. Distrugătoare. Nave de război lungi ca niște zgârie-nori întinși pe orizontală. Detectoare de mine ce curățau din mare dispozitivele explozibile germane. Și altele, pe care Dee nici măcar nu le putea identifica. Luminile lor scânteiau ca stelele în întunericul nopții.

Acolo, la Piccadilly Circus, unde se adunaseră vasele, Dee și Sid stătuseră pe puntea de sus și ascultaseră un soldat scoțian de pe o navă britanică interpretând la cimpoi *The Road to the Isles*¹. Cântărețul a fost răsplătit cu hohote de râs și aplauze de ceilalți soldați care își așteptau transporturile, în timp ce alții, de pe vasul lui Dee, au urcat de sub punte să-l asculte. Ca să nu se lase mai prejos, o navă de război a Statelor Unite a difuzat *God Bless America*² la boxe, iar Dee, Sid și băieții din jur au ovaționat de bucurie. Un vas francez a pus *La Marseillaise*, imnul național al țării pe care o pierduseră și pe care voiau să o recâștige, iar pe Dee l-au trecut fiori pe șira spinării. Marinarii de pe un vas canadian li s-au alăturat cu *O Canada*³, iar câțiva soldați australieni au cântat *Waltzing Matilda*⁴. Mai fuseseră și alte cântece – în polonă, norvegiană și neerlandeză – atât de multe, încât Dee nici nu reușise să le distingă, deoarece se auzeau toate deodată.

¹ *Drumul către insule*, melodie faimoasă compusă ca marș pentru armata britanică (n. tr.).

² *Dumnezeu să binecuvânteze America*, cântec patriotic american, compus în timpul Primul Război Mondial (n. tr.).

³ Imnul național al Canadei (n. tr.).

⁴ Cântec popular australian, considerat imnul național neoficial al țării (n. tr.).

An English ship had capped it all off by playing a recording of “A-Hunting We Will Go” and gotten the biggest cheer of them all.

But nobody was cheering now, and no one was singing. Sid wasn’t even talking baseball anymore. They had all grown quiet as the remainder of their platoon climbed down from the transport ship into the Higgins boat. It was still dark out, and they couldn’t see France, couldn’t tell how far away they were from shore. But suddenly they were hit with the cold, hard reality that *it* was finally about to happen. After months of training, months of planning, months of waiting, Dee and Sid and everyone else—more than *a hundred and fifty thousand* soldiers—were about to be delivered right into the jaws of death.

Today was D-Day. The most important day of the Second World War. Maybe the most important day in all of human history. Dee got goose bumps just thinking about it. Everything was riding on this day.

If they screwed it up, the world would never be the same.

The weight of the moment pushed down on Dee and the others. The dull, heavy sound of the small boat clanging against the side of the transport ship sounded like a church bell, tolling their deaths.

“Word is, anywhere from a quarter of us to a half of us are gonna die before we ever get off the beach,” Sid said.

Dee’s stomach tightened. They’d all heard those same odds. They all knew that when they landed on the beach, the German army would be waiting for them with machine guns and mortars and mines. Dee glanced around. Even the veterans among them—the guys in their twenties who had fought in Algeria and Italy and other places—even they were silent, sinking into whatever lonely thoughts a man thinks in the hours before he might die.

A soldier behind Sid gave him a shove.

“Not such a big man now, are you, yid?” he sneered.

Dee felt Sid tense up beside him. *Yid* was a slur for a Jewish person, and Sid was the only Jewish guy in their platoon. The fact that his first name rhymed with *yid* had made it his nickname since boot camp.

Un vas britanic a încununat seara difuzând o înregistrare a melodiei *A-Hunting We Will Go*¹, care a primit cele mai multe aplauze și ovații.

Dar acum nu mai ovaționa și nu mai cânta nimeni. Sid nici măcar nu mai vorbea despre baseball. Stăteau cu toții în liniște în timp ce restul oamenilor din pluton coborau din nava de transport în barca Higgins. Încă era întuneric afară și nu vedeau Franța, nu-și dădeau seama cât de departe erau de țarm. Deodată, i-a izbit realitatea dură și rece a faptului că urma să se întâmple cu adevărat. După luni întregi de pregătire, luni întregi de planificare, luni întregi de așteptare, Dee, Sid și toți ceilalți – peste *o sută cincizeci de mii* de soldați – urmau să se arunce în ghearele morții.

Astăzi era Ziua-Z. Cea mai importantă zi din Al Doilea Război Mondial. Poate cea mai importantă zi din istoria umanității. Lui Dee i se făcea pielea de găină când se gândea la asta. Totul depindea de ziua aceasta.

Dacă dădeau greș, lumea nu avea să mai fie niciodată la fel.

Importanța momentului îi împovăra pe Dee și pe ceilalți. Sunetul monoton și înfundat al ambarcațiunii care se lovea de peretele navei de transport semăna cu un clopot de biserică, unul care le anunța moartea.

— Se crede că între un sfert și jumătate dintre noi nici n-o să scape de pe plajă, a spus Sid.

Dee a simțit că i se face stomacul ghem. Auziseră cu toții aceleași previziuni. Știau că, atunci când vor ajunge la țarm, armata germană va fi gata să-i întâmpine cu mitraliere, obuziere și mine antipersonal. Dee s-a uitat de jur-împrejur. Chiar și veteranii – cei care aveau peste douăzeci de ani și luptaseră în Algeria, Italia și alte locuri –, chiar și ei stăteau tăcuți și afundați în gândurile singuratice ale oricărui om care știe că e posibil să moară în câteva ore.

Un soldat din spate l-a împins pe Sid.

— Acum nu mai ești așa mare și tare, nu-i așa, jid? a rânjit el.

Dee l-a simțit pe Sid încordându-se lângă el. „Jid” era un cuvânt urât pentru „evreu”, iar Sid era singurul evreu din plutonul lor. Faptul că numele lui rima cu jid făcuse ca asta să fie porecla lui încă din tabăra de instruire.

— Te-ai fi așteptat să fie fericit, a spus alt soldat. Vorbea întruna despre cum o să-i omoare pe vârzari.

¹ „Și-am plecat la vânătoare”, cântecel pentru copii creat în 1777 de compozitorul britanic Thomas Arne (n. tr.).

“You’d think he’d be happy,” another soldier said. “Always talking about killing Krauts.” *Krauts*, along with *Jerries*, was a word a lot of them used for the Germans. “But Sid the Yid’s just as scared as the rest of us.”

Ever since he’d arrived at boot camp, if Sid wasn’t talking about the Dodgers, he was talking about killing Germans. Lots of soldiers were here because they’d been drafted. The guys who’d volunteered, they usually did it for things like patriotism, or glory, or to have a steady job. But Dee knew that, for Sid, the war in Germany was personal. For years now, the Nazis had been rounding up the Jews of Europe and taking everything they owned and making them into slaves.

Sid was out for revenge.

Dee turned to face the soldiers who were ragging on Sid. “Leave him alone,” Dee said.

One of the soldiers laughed. “The yid can’t even fight his own fights!”

Dee saw Sid’s fists clench. Sid was half a head taller than either of the other soldiers and had fifty pounds on each of them, but he didn’t take a swing. Sid and Dee both knew what happened when a Jewish guy punched somebody for insulting him. They’d seen it happen again and again in basic training. It was the Jew who got in trouble, not the other guy.

“I’m saving it for the Krauts, fathead,” Sid said. “I’m gonna kill the first German I see, and then every single Kraut I meet from Normandy to Berlin.”

The two soldiers shook their heads and looked away. Sid nodded his thanks to Dee for sticking up for him, but it didn’t make Dee feel better. In fact, it made him feel worse.

Sid was Dee’s best friend in the army. His only friend. They knew almost everything there was to know about each other, except the one big, giant thing that Dee had hidden from Sid and the rest of the men in his platoon.

Everybody called him “Dee” because that was the first letter of the name on his dog tags: *D. Carpenter*. Short for Douglas Carpenter. But what Sid and the others didn’t know—could never know—was that Douglas Carpenter wasn’t Dee’s real name at all.

His real name was Dietrich Zimmermann, and he was German.

Vărzari¹ sau cârnățari, așa le spuneau mulți dintre ei germanilor.

— Dar Sid Jidanul e la fel de speriat ca noi toți.

De când ajunsese în tabăra de instruire, dacă nu turuia despre Dodgers, Sid vorbea despre cum avea să omoare el germani. Mulți dintre soldați se aflau acolo fiindcă fuseseră recrutați. Cei care se oferiseră voluntari o făcuseră din patriotism sau pentru glorie, ori ca să aibă o slujbă stabilă. Dar Dee știa că, pentru Sid, războiul din Germania era personal. De ani de zile, nemții adunau evreii din Europa, le luau toate bunurile și-i transformau în sclavi.

Sid era hotărât să-i răzbune.

Dee s-a întors spre soldații care se luau de prietenul său.

— Lăsați-l în pace, a spus.

— Jidanul nici măcar nu poate să-și poarte singur bățaliile, a răs unul dintre soldați.

Dee l-a văzut pe Sid încleștându-și pumnii. Sid era cu un cap mai înalt și cu douăzeci de kilograme mai greu decât oricare dintre ceilalți soldați, dar a rămas nemișcat. Sid și Dee știau ce se întâmpla dacă un evreu lovea pe cineva fiindcă l-a insultat. Văzuseră acest lucru de nenumărate ori în tabăra de pregătire. Întotdeauna evreul avea de suferit, nu celălalt.

— Mă păstrez pentru vărzari, cap pătrat, a spus Sid. O să omor primul neamț pe care îl văd și după aia pe toți vărzarii pe care îi întâlnesc din Normandia până în Berlin.

Cei doi soldați au clătinat din cap și și-au întors privirea. Sid i-a făcut un semn de mulțumire lui Dee fiindcă îi luase apărarea, dar asta nu-l făcea să se simtă mai bine. De fapt, îl făcea să se simtă mai prost.

Sid era cel mai bun prieten al lui Dee din armată. Singurul lui prieten. Știau aproape totul unul despre celălalt, în afară de un lucru important, uriaș, pe care Dee îl ascunsese de Sid și de restul oamenilor din plutonul lui.

Toată lumea îi spunea „Dee” pornind de la inițiala de pe ecuson: *D. Carpenter*. Era o prescurtare de la Douglas Carpenter. Dar Sid și ceilalți nu știau – și nu puteau să afle vreodată – că numele real al lui Dee nu era Douglas Carpenter.

Îl chema Dietrich Zimmermann și era german.

¹ În original, *Krauts*, din germanul *sauerkraut* = varză murată, aluzie la faptul că varza murată și cârnații sunt pentru germani printre alimentele de bază.

NIGHT AND FOG

The last of the soldiers climbed down into the Higgins boat, and the motor revved.

“All right, you grunts!” Sergeant Taylor shouted from the front, over the noise of the motor. “Here we go!”

Dee closed his eyes as the small boat moved away from the transport ship, and he remembered the day that his journey to this moment began.

It was the summer of 1943. The Philadelphia Athletics were twenty-six games behind the Yankees. The Japanese had bombed Pearl Harbor less than two years ago, Germany had declared war soon after, and the United States was in full-on battle mode. The Philadelphia Navy Yard was building battleships, Groucho Marx was on the radio telling everyone to buy war bonds, and Dietrich Zimmermann was about to become Douglas Carpenter.

Dee sat in a creaky wooden chair in the office of a US Army recruiter in Philadelphia, wringing his hands in his lap. He wanted to throw up. It was over ninety degrees outside, and a rattling electric fan blew the hot air around the room. Sweat ran down Dee’s back and collected at his waistline. A poster on the wall with a picture of Uncle Sam rolling up his sleeves for a fight read DEFEND YOUR COUNTRY! ENLIST NOW IN THE UNITED STATES ARMY!

Dee wanted to do just that, but he was afraid he was going to be busted. Yes, he’d been born in Germany— but that wasn’t what he was trying to hide.

NOAPTE ȘI CEAȚĂ

Ultimul soldat a coborât în barca Higgins și motorul a început să huruie.
— Gata, infanteriști! a strigat sergentul Taylor din față, acoperind zgomotul motorului. Pornim!

Dee a închis ochii în timp ce mica ambarcațiune se îndepărta de nava de transport, amintindu-și de ziua în care începuse călătoria lui către acest moment.

Era vara anului 1943. Philadelphia Athletics erau cu douăzeci și șase de meciuri în urma celor de la Yankees. Japonezii bombardaseră Pearl Harbor în urmă cu mai puțin de doi ani, germanii declaraseră război la scurt timp după aceea, iar Statele Unite erau pregătite de luptă. Șantierul naval din Philadelphia construia nave de război, Groucho Marx se auzea la radio îndemnând pe toată lumea să cumpere obligațiuni de război, iar Dietrich Zimmermann era pe cale să devină Douglas Carpenter.

Dee stătea într-un scaun de lemn ce scârțâia, în biroul persoanei care recruta soldați din Philadelphia pentru armata americană, frământându-și mâinile. Îi venea să vomite. Erau peste treizeci de grade afară, iar un ventilator electric zgomotos împrăștia aerul cald prin cameră. Picăturile de sudoare i se prelingeau pe spinare și i se adunau în jurul taliei. Pe un afiș de pe perete cu imaginea Unchiului Sam¹, care avea mâncile suflecate, pregătit de luptă, scria: APĂRĂ-ȚI ȚARA! ÎNROLEAZĂ-TE ACUM ÎN ARMATA STATELOR UNITE!

Exact asta voia Dee să facă, dar îi era teamă că avea să fie dat în vileag. Era adevărat că se născuse în Germania – însă nu asta încerca să ascundă.

¹ Simbol popular din Statele Unite ale Americii, o personificare a guvernului american sub forma unui bărbat de vârstă mijlocie, cu părul alb și barbă, îmbrăcat în culorile steagului național (n. tr.).